

Inger Gautier Schmit: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om døvstumme Børns Undervisning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3297).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Ejsing: Den højtærede Ministers Forelæggelsestale var ikke ret lang, han gjorde opmærksom paa, hvor man kunde søge Oplysninger; men der har været nedsat en Kommission særlig om dette Spørgsmaal, ligesom ogsaa Sparekommissionen af 1922 har behandlet Spørgsmaalet ret udførligt. Den højtærede Minister kom under den forrige Sags Behandling ind paa nogle Bemærkninger om Skolepligten, og det giver mig Anledning til ogsaa at sige nogle Ord derom. Vi har haft Skolepligt for normale Børn i over 100 Aar. Desuagtet har der af og til, og ikke mindst i den senere Tid, rejst sig ikke saa faa Indvendinger mod denne Skolepligt. Hvor berettigede de er, kan man strides om. Jeg vil sige for mit Vedkommende, at pr. Teori vilde jeg kunne slutte mig dertil, jeg tror, at Forældrene har Førsteret over deres Børn, ogsaa hvad Undervisningen angaar; men der er det slemme ved det, at samtidig med, at man har taget Skolepligten fra Forældrene, har man dermed ogsaa taget Ansvarret fra dem. Derfor vilde jeg for Tiden ikke turde gaa med til at forlange Skolepligten ophævet.

Noget lignende tror jeg, man kan sige med Hensyn til de døvstumme Børn. Der har ganske vist ikke foreligget nogen Lov om, at disse Børn skulde ind under Døvstummeundervisningen, men man har alligevel gennem Myndighederne indkaldt Børnene til Døvstummeundervisningen i over 100 Aar. Jeg tør derfor heller ikke sige, at vi skulde holde op med dette. Men jeg glæder mig dog over, at der er den Ventil i Forslaget, at Børnene, for saa vidt de faar Undervisning paa en efter Socialministerens Skøn tilfredsstillende Maade, ikke behøver at blive optaget paa Døvstummeskolerne. Jeg tror, det er godt, at der er en saadan

Ventil, og for saa vidt jeg forstod den højtærede Ministers Udtalelser før, ønsker han paa ingen Maade at være med til at indskrænke Bestemmelsen herom, tværtimod vilde han, dersom det kunde lade sig gøre, godt gaa med til at udvide den.

Der er en anden Ting, jeg ønsker at nævne i Forbindelse med den tvungne Undervisning, og det er, at det har vist sig, at alle Forældre til døvstumme Børn har været glade for den Undervisning, som deres Børn har faaet. Jeg tror ikke, ret mange af dem kunde tænke sig at ville forlange, at Børnene skulde holdes borte fra den. Jeg ved, at der har været ganske enkelte Untagelser. Jeg ved, der har været Forældre, som selv har paataget sig at undervise Børnene, som selv er taget hen for at lære, hvordan de skal bære sig ad med at undervise døvstumme Børn, og som har lært det saa godt, at de har naaet et ganske udmærket Resultat med deres egne døvstumme Børn. Men jeg tror ikke, der er ret mange Forældre, der vil kunne magte denne Opgave, der hører meget til baade af Udvikling og af Undervisning. Derfor tror jeg, vi skal søge at gøre de Undervisningsanstalter, vi har for døvstumme, saa gode, som det vel er muligt, og derfor mener jeg ogsaa, jeg i meget kan slutte mig til det Lovforslag, som foreligger her.

Døvstummeundervisningen begyndte allerede i 1807. I 1817 blev det befalet, at alle skulde ind og modtage denne tvungne Undervisning. Danmark synes at høre til de Lande, hvor Antallet af døvstumme ikke er ret stort. Der er i samtlige Skoler, saa vidt jeg ved, i alt kun ca. 300 Børn, og der er som Regel en Tilgang af ca. 40 om Aaret. Formentlig kan man ikke antage, at Antallet vil vokse synderligt, for naar man mener, at en Del af de Børn, der er blevet døvstumme, til Dels er blevet det paa Grund af daarlige sociale Forhold, saa vil jeg, da de sociale Forhold er adskilligt bedre nu, end de har været tidligere, og formentlig fremdeles kan blive bedre, mene, at man ikke kan vente nogen større Tilgang, end der er nu. Døvstumheden er dels medfødt, dels erhvervet ved Sygdom i de første Barneaar. Det er maaske ikke helt rigtigt, at man taler om døvstumme, man skulde maaske hellere tale om døve, for det er ikke Taleevnen, disse Børn mangler; det er Hørelsen, det skorter paa, saa at de ikke kan lære at bruge deres Tunge, ikke kan lære at tale. Den Gang man begyndte paa Undervisningen her i Landet, begyndte man med Tegmundervisning, det saakaldte Haandalfabet. Den Gang tænkte man ikke